Kunstenaar, muzikant en dj **Steven van Hulle** (44), alias Steven de Peven, maakt in Hal 25 zijn dromen waar.

’De wereld is één grote speeltuin’

Steven van Hulle monstert het bezoek aan de deur van Halte 25 FOTO ERNA FAUST

We moeten aan de achterkant zijn. De achterkant van Hal 25, aan de Zijperstraat in Alkmaar, de Kringloopboulevard langs het spoor.

Treinreizigers zien hier sinds kort een groot spandoek waarop de ’Indoor Strijkplankenmarkt’, van komende zondag de 22e december wordt aangekondigd. Daaronder is een met graffiti volgespoten nooddeur te zien, waar een lamp boven hangt en een bordje met ’Halte 25’.

In de deur zit een ouderwets schuifje dat de portier opent om te zien wie zich aan de deur van de club meldt. Een luifeltje moet er nog boven komen, vindt Steven van Hulle. Dan is het op The Muppet Show geïnspireerde plaatje compleet.

Het zal sommigen aan Roxy herinneren, de wereldberoemde discotheek in Amsterdam, verwacht hij. Als zijn alter ego Steven de Peven maakte Van Hulle in die jaren in Amsterdam naam als dj. In de tijd dat house, techno en dance opkwamen, draaide hij in grote uitgaansgelegenheden als Club Mazzo en Panama. Totdat het bijna permanente nachtleven z’n tol begon te eisen en hij bovendien meer ruimte zocht voor zijn performances.

Van Hulle week uit naar kunstenaarsbolwerk Jong Nederland aan de Verspijckweg in Bergen aan Zee, hervond z’n rust en z’n dagritme. Als producer en dj Awanto3 maakte hij daarna naam. Zijn solodebuutalbums ’Opel Mantra’ en ’Gargamel’ sloegen aan. Voor het uitvoeren van wat er in zijn hoofd opborrelde, leek het leegstaande bankkantoor aan het Plein in Bergen de ideale plek. Maar er kwam een conflict met de medegebruiker van de ruimte. Het plan om hier een culturele broedplaats met muziek, theater en beeldende kunst in te richten mislukte en Van Hulle kwam op straat te staan.

’Warm bad’

Na een tussenstop op Piet Wonder’s Amarahoeve in Bergen bood Hal 25 uitkomst. ’Een warm bad’ was zijn entree, afgelopen zomer. Eindelijk vond Van Hulle de gelijkgestemde kunstenaars en culturele ondernemers waar hij al zo lang naar op zoek was, ’de speeltuin waar creatieve mensen hun ei kwijt kunnen’.

„Alles is hier in Hal 25 is op culturele ontwikkeling gericht. Cultuur is belangrijk voor de hele maatschappij. Ook in economisch opzicht. Cultuur brengt niet alleen mensen samen, het is ook de aanjager van vernieuwende ideeën.”

Het bruist en borrelt van de ideeën in het hoofd van de in Leuven geboren kunstenaar, muzikant en dj. ’Halte25’ is er een voorbeeld van. Uiterlijk kan de club zo worden teruggeplaatst in de jaren tachtig of negentig, de invulling zal juist heel eigentijds zijn. Niet het geijkte. Niet hetzelfde als op het Waagplein, verzekert Van Hulle. „Ruimte voor het experiment. Elektronische muziek, jazz, het kan alle kanten op, als het maar vernieuwend is, als er maar een op het experiment gerichte plek ontstaat waar jong en oud zich thuis kunnen voelen. Focus op underground, maar ook theater, lezingen. Een plek waar iedereen zich comfortabel voelt, dat moet het zijn.” De ’Indoor Strijkplankenmarkt’, is weer iets heel anders, maar toch ook weer ontsproten aan het nimmer rustende brein van Van Hulle. Een alternatieve rommelmarkt op strijkplanken. Waarvan de opbrengst bestemd is voor een goed doel: de verzorging van verwaarloosde ezeltjes op Bonaire.

Het kan nog veel gekker. Ooit promoveerde Van Hulle de roltrap van het Stedelijk Museum in Amsterdam tot ’kermisattractie met anticlimax’. Veel rook, licht en geluid was er ook bij de opvolger ’The Thunderdown’ die Van Hulle ook in Hal 25 opstelde. In wezen niet meer dan een traplift waarmee je zachtjes naar beneden gaat, maar dan wel met een spectaculaire kermisentourage van rook en herrie. „Kouwe kermissen’, noemt Van Hulle ze. „Het doodgewone als topattractie. Het gaat er natuurlijk om dat de deelnemer er de humor van inziet.”

Aanwijsstokjeswinkel

Dat gold ook voor ’Van Hulle’s Aanwijsstokjes, de gewoonste speciaalzaak van Nederland’. Van Hulle huurde à 800 euro in de maand een piepklein winkelpandje in het dorpshart van Bergen. Daar werden diverse aanwijsstokjes door Van Hulle aangeprezen en verkocht. En talloze varianten daarop: het ’om-de-hoek-aanwijsstokje’, de ’duo-pointer’ waarmee twee dingen tegelijk aangewezen kunnen worden en het ’afwijsstokje’, een ’nogal vies’ stokje waarmee vrouwen in uitgaansgelegenheden te opdringerige mannelijke belangstelling kunnen afwijzen. „Ik heb het een jaar volgehouden. Het was natuurlijk niet rendabel. Ik hoopte op subsidie van de gemeente Bergen. Maar die vond het niet van toegevoegde waarde voor het culturele leven. Ik leef niet op grote voet. Miljonair hoef ik niet te worden. Met mijn ideeën voel ik mij miljonair. Maar dit was niet vol te houden, hoeveel eigen geld ik er ook in stak.”

Van Hulle’s projecten komen vaak voort uit taalcombinaties en woordgrappen. Blikken proberen om te gooien met ballonnen in de ’Ballontent’. De ’Aquarally’: aquarellen maken met rallyauto’s terwijl aan de rand van de weg het schilderscanvas staat opgesteld. De ’Green-Brown’, een zonnebank op zonne-energie, als statement tegen de energieverspilling. De ’Solar Slide’, een glijbaan met roltrap op zonne-energie.

„Een speeltuin vol duurzame energievoorzieningen is mijn droom. Elk attribuut maakt kinderen duidelijk dat je met beweging energie opwekt”

„Grappen moet je serieus nemen, vind ik. Ook vaak grappen met een serieuze ondertoon. Ik kijk ook met de blik van een kind naar de wereld. De wereld is een grote speeltuin.”

Een van Van Hulle’s vele ideeën: de glijbaan met rolstrap die op zonne-energie wordt aangedreven

De serieuze grappen van Steven van Hulle

Bourgondisch

Vanwege de werkkring van zijn vader - hij was als ingenieur gespecialiseerd in de ontwikkeling van duurzame energie in dienst gekomen van het ECN in Petten - verhuisde Van Hulle op zesjarige leeftijd van Leuven naar Sint Maartensvlotbrug. Van het bourgondische Vlaanderen naar de calvinistische recht-toe-recht-aan-mentaliteit van het Noord-Hollandse platteland.

„Het was een cultuurshock. Hier in Noord-Holland nemen ze geen blad voor de mond. Ik kan het wel waarderen, die mentaliteit. Je weet wat je aan de mensen hebt. In België is zeggen waar het op staat al gauw onbeleefd.”

„Ik moest mijn plaats veroveren op de basisschool, je past je aan. Al gauw vond ik het leuk in Nederland. Ik was altijd buiten in de polder. Maar waar ik aan moest wennen was de betrekkelijke eenzaamheid die in Holland gebruikelijk is, het individuele. In België deel je veel met je familie en je buren. Er wordt gegeten aan lange tafels. Iedereen deelt mee. Hier in Holland is het veel meer: ieder voor zich. Daar stoot ik mijn tenen nog steeds aan. Want ik ben altijd een Bourgondiër gebleven. Dat is een mentaliteit van ’Laten we er een feest van maken’. Niet op safe spelen, zoals veel horeca-ondernemers willen, maar de mensen in staat stellen de geest los te maken en hun ideeën de vrije loop te laten.”

„Daarom is het ook goed als hier in Alkmaar een nachtleven zou ontstaan. In de nacht gaan de geesten los en ontstaan de spontane creatieve ideeën. Elke zichzelf respecterende stad zou een platform moeten hebben waar dat kan, de hele nacht door.”

Rob Bakker

Van Hulle met strijkplank in het in ontwikkeling zijnde clubgedeelte van Hal 25. FOTO ERNA FAUST